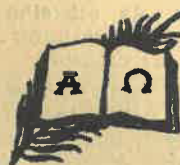

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberéi”

XVII. (LXII.) 45—46. SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1973. NOVEMBER 25.

szélgetése
ussal

Az ilyen hosszabb
gy-egy verset.)
sokan hinni kezd-
soda elbűvölő öket.
zonban nagyon se-
semmint erő. Nem
hiszen ismeri őket.
emberi védelemre.
l, sem a jövőtől.
10 főember keresi
neve; a fótanács
lódó, hinni vágyó.
ön Jézushoz, nem
bizonyítja. Talán
ágetésre vágyik. A
elődik a szó: ho-
ber újjászületés.
öl és Lélektől. Az
t, ami az ember
ig az újjászületés
ig.
íssel megpecsételt
Az előzmény:
ert bűn elhagyá-
bemerítkezés pe-
vállalását jelenti.
z egész folyamat
születés erőforrás-
in a megszólítás
nerés, Fiának vé-
(emberi életünk)
akkor valóságos
ből nem jutunk

unk egy monda-
amit minden hi-
tanulnia. A ti-
mely „az evan-
sten szeretetének
munkásságának
mindenként szer-
váltsgul minden
úncs a bűn ősi
5 áldozata és an-
dása. Tehát hin-
ryelme nem csu-
natkozik, hanem
ndazoknak, akik
alán azért, hogy
Nikodémus nem
gy bizonyos faj-
mint vélekedsz,
Ne halogasd a
b lesz határoz-
Jézus Krisztus-
ritkezéseddel is.
evangéliumok-
lól? — Keresd
zerint „feleml-
jan”! — Tanuld
at”-ot!)
G. S.

HOZ!

reinket, hogy
pünk új ro-
K rovatával.
ák meg ne-
eményük la-
ikkeinket ol-
Melyekről
lani? Milyen
nak? Milyen
kérnek és
pünk útján?
tartó levelek
lémákkal tö-
foglalkozni

yszer kerül-
re.
lapunk job-
vábbá, hogy
1 lelki ter-
al megírt és
figyelembe.
ui:
ata.
kesztőség.

Egyház
ándor,
nácsa

sef
vatal:
ca 48.

-21 6385
oda címe:
tér 1.

e 60 Ft
Nyomda,

gazgató

Adventi gondolatok

Várom az Urat, várja az én lelkem,
és bízom az ő ígérétében.”

Zsolt 130:5

Gyülekezeti életünk ritmusában szabályosan ismétlődő ünnepkör a minden év végén visszatérő advent. Mivel közvetlenül a karácsony előtti négy hétre esik, általános kísértés, hogy adventben a hosszú karácsonyi előkészületet, az üdvörtönetnek csak a Messiást váró szakaszát lássuk, s így elsikkad a másik nagy gondolat, a dicsőségben előjövő Jézus Krisztus elé való készülődésünk. Emiatt az advent igazi értelme zok tekintetben megfakul, illetve el-ferdül.

Az adventnek kettős értelme van. Emlékezzünk a próféciákra, amelyek az idők teljessége előtt megjövendölték a Messiás eljövételét. Ugyanakkor emlékezzünk az Úr Jézus ígérétére: „És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket.” (Jn 14:3) De ez az ígérete ugyanakkor visszatérésének ítéletes üzenetét is jelenti: „...amikor megjelenik az Úr Jézus az égből, az ő hatalmának angyalaival, tűznek lángjában, ki bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent és, akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának.” (2 Thess 1:7—8)

Szimbólikus ábrázolással olyan két új híd tehát az advent, amelyben az egyik ív a paradicsomból való kiűzéskor elhangzott messiási ígértől a beteljesedésig, az Ige testté-lételéig, s a másik az Úr Jézus mennybemenetelétől megígért visszajöveteléig nyúlik.

A keresztyénség a második kifeszített ív szerint ünnepli helyesen az adventjét. Igen, mert az advent nem karácsony előszobája, hanem a Jézus Krisztus újrakezdetének készüléseben, szorgos munkában való örömteljes várása.

Várom az Urat! Adventet ülni úgy szeretnék én is, mint a bölcs szolga, akit az ő ura munkában talál (Mt 24:45—46). Felővezett derék, készenlétben és szolgálatban. Ígérétében reménykedve: „...és meglátják az embernek Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.” (Mt 24:30) Hasznára válva annak a közösségnek, ahol éppen élek, tudva azt, hogy aki rábízottakkal törődik, nem ér rá azon gondolkodni, hogy talán „késik” az Úr. Aki Jézus késéséről beszél, különben is arról tesz bizonyosságot, hogy saját dolgaival van nagyon el-kesve. „Halogatja még az én uram a hazajövetelt...” (Mt 24:48) Ezt mondogatja, hogy készületlenségét valahogy megmagyarázza.

Várom az Urat. Szeretném úgy várni, mint az öt okos szűz (Mt 25:4). Felkészülve, égő mécses tartva, hűséggel mindvégig, a Völegény megérkezéséig vagy éppen a halálig. Égő szövétnekkel a kezemben, hogy meg ne botoljak, el ne tévedjek, s a rámbízottaknak is útmutatást adjak. Naponkénti imádságom tárgya, hogy én is okosan éljek, mint akikről az ige azt írja, „az eszesek pedig lámpásukkal együtt olajat is vitték edényeikben...” Nem időket számígtatva, de a késő éjszakát is beleszámítva. Hisz a Völegény késése inkább csak elidőzés lehet. „Nem késik el az ígéréssel az Úr, hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem, hogy mindenki megtérésre jusson.” (2 Pt 3:9) Vagy éppen próbatétele a hűségünknek ez a látszólagos késése, illetve elidőzése? Sokszor gondolunk arra, jó lenne, ha a Völegény jobban sietne. De a várakozásban egyszer a türelem, máskor a Krisztusba vetett bizalmam vizsgáztat. Azt is megtapasztaltam azonban, ha a Vele való állandó kapcsolat

Együtt az emberiség jövőjéért!

Befejeződött. A hírszolgálati irodák telexgépei világgá röptették a hírt: a Moszkvai Békevilágkonferencia a záróközlemény elfogadásával végetért. A nagy találkozó eseményei most már visszavonhatatlanul történelemmé értek, a huszadik század világszenzációiban oly gazdag krónikájában is rangos helyet foglalva el.

Rangot adott e világtalálkozónak az, hogy a világbéke érdekében megindított mozgalom negyedszázados küzdelmes és eredményes munkájára tette föl a koronát. 1948-ban Wroclawban, az újabb világháborús veszély föltartóztatására, nagyhírű értelmiségiek béketalálkozót rendeztek. Ez volt az a mustármag, amely napjainkig terebélyes fává növekedett, amint ezt — egyebek mellett — a világkonferencia lenyűgöző méretei is tanúsítják.

A moszkvai világtalálkozón 144 országból, 121 nemzetközi szervezet 3200 küldöttje jelent meg. Több mint 1500 küldött szolgált föl a teljes-üléseken és a különféle munkacsoportok ülésein. A roppant küldött-sereg tizennégy csoportban tevékenykedett. A csoportok átlaglétszáma 200 körül volt. Mind-egyikük akár önálló konferenciának is megfelelt volna.

Rangossá tette a találkozót az a sokoldalúság is, amely tartalmilag jellemezte. A béke jegyében nemcsak a háború, az erőszak és a tömegpusztító fegyverek ellen emelte föl szavát, hanem mindazzal szemben, ami akár közvetlenül, akár közvetve a bővülő emberi élet ellen van. A bizottságok éppen ezért nemcsak politikai, hanem gazdasági, kulturális sőt környezetvédelmi kérdésekkel is foglalkoztak.

A rangos találkozó újabb megbecsülést hozott hazánknak is. Egy adalék ehhez a sok közül: a tizennégy munkacsoport beszámolóiból, háromnak magyar küldött volt az előadója a teljes-ülésen. Jóleső érzéssel vesszük ezt tudomásul, mert úgy ítéljük, hogy e megbecsülésből mi, hívó emberek is részesedhetünk. Jó, hogy ezt kimondhatjuk, hogy ezt most már joggal gondoljuk így, mert nem is olyan régen még sokan idegenkedéssel szemlélték az ilyen, vagy ehhez hasonló megmozdulásokat.

Még jól emlékezhetünk a magyar szókészlet lehetőségét kihasználó ügyeskedésre, a „béke” és a „békeség” szópárra. A „béke” a politikusok dolga, a „békeség” azonban a szívé, és csak ez utóbbi tartozik a komoly hívőre — valahogy így festett a felelősségtől menekülni vágyó okoskodás. Azóta megtanultuk a kézenfekvő igazságot, hogy a „béke” és a „békeség” jelentése egy, kijátszani e két szót egymással szemben, sem magunk ámfítására, sem mások félrevezetésére nem lehet.

Az Ige és a történelem Ura megtanított bennünket arra, hogy az evangélium csak úgy biztosítja szívünk békéjét, és csak úgy lesz teljes elfogadásra méltó beszéd az ajkunkon, ha a lakott föld égető kérdései iránt fogékonyak vagyunk, és tetteikkel is kivesszük részünket az emberiség békéjének megvalósításából.

Mindannyian emlékszünk még arra a plakátra, amelyen két dédelgető kéz bölcsőjében Európa kicsiny térképe nyugszik. A kép jelentése világos: Európa sorsa a kezünkben van. Ez a látszólag emberközpontú beállítás nekünk arról beszél, hogy Jónás módjára nem nézhetjük páholyból, miként pusztul el ez a világ. Az Isten, aki láthatatlan kezében hordja a világot, munkatársaiavá avatott bennünket, és a mi látható kezünkbe helyezte Európa és a világ sorsát. Ama napon, amikor majd számadásra hív minket, nemcsak a lelki javakat, hanem a ránk bízott embersorsokat, városokat, országokat is visszakerdezi tőlünk.

Bármily szép is ez a feladat, megkísérlelhetnénk, hogy csekélységünkre és erőtlenségünkre hivatkozva félrehúzódnánk, és a nagy magyar költő, Vörösmarty szavával azt mondanánk: „Hadd forogjon ez a föld keserű levében.” De nem tehetjük, mert „Vétkesek közt cinkos, aki néma” (Babits), és Megváltónk erre tanított minket: „Aki tudna jót cselekedni és nem cselekszi, vétke az annak.

Hálásak vagyunk Istennek azért, hogy az egyháznak ahhoz a csoportjához tartozhatunk, amely vállalta a világ békejéért érzett felelősséget. Mivel nemcsak szemléli, hanem részesei is voltunk a békés, kiegyensúlyozott világért

közösségbe tart, a hit drága olaja átsegít a próbatételeken.

Várom az Urat. Várom a zsoltárossal együtt, ígéreteire építve. Mert mind igazak és mind ámenek, amelyek az ő ajkáról elhangzottak. Vallom az éneklővel: „...amit ígért mind beváltja az Úr, a nagy Király.” Azt valljuk az Apostoli Hitvallás szavaival: „...léssen előjövő, ítélni eleveneket és holtakat...” Gyermeki hittel énekeltem: „Mi várjuk az Úr Jézust, mikor jön...” Azonban erre a találkozásra nem mernék örömmel gondolni, ha nem

tapasztalnám, hogy Ő most is jelen van. Ígérete: „Én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20) Nem kell irigyelmem a pásztorkat, akik elmentek hozzá, sem Zákeust, akinek betér a házába, mert én is megtapasztaltam: „Velem van a nagy próbámban, Jézus a legjobb barát...” Sőt jelen van az ő kicsinyeiben: „...amennyiben megcselekedtétetek egyvel az én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtetek meg.” (Mt 25:40) Jelen van a másik emberben, akiben felfedeztem vonását, a testvért.

való fáradozásnak, joggal örvendezhettünk az utóbbi idők reménykeltő fejleményeinek, s különösen a békevilágkongresszus nagy eredményeinek.

Napjaink történéseit figyelve láthatjuk, hogy a békés egymás mellett élés gondolatát fölváltja az egymásért élés eszméje és gyakorlata. A vietnami fegyverszünet, a nagyhatalmak alkotó egymáshoz közeledése, az európai biztonsági értekezlet összehívása, a moszkvai konferencia mind fontos mérföldkő a megkezdett jó úton. A jóakarató emberek fáradozása tehát nem hiábavaló. Örömrünk azonban korántsem lehet zavartalan. Hisz nincs béke — csak ingatag fegyverszünet — a fülünknek oly ismerősen csengő nevű bibliai tájakon, s ebben éppen azok a vétkesek, akiknek már atyáit is így dolgálta az Úr: „Várt jogörzésre és lón jogorzás, irgalomra és lón siralom” (És 5:7). De nincs béke Chilében sem, ahol tort ül a véres erőszak a gyöngék és nyomorultak felett.

A teljes békességhez vezető úton az általános és teljes leszerelés szorgalmazása az első lépés. Ősi tapasztalat ugyanis, hogy a latin közmondás: „Készülj háborúra, ha békét akarsz” alkalmazása sajnálatos módon mindig háborúhoz vezetett. Csak akkor kerülheti el a világ a háborút, ha a pillanatnyilag télen — de a pusztításra bármikor fölhasználható — fegyverek megsemmisülnek.

Ez az első lépés egy másikat is magában hordoz. Nemcsak a meglévő értékek pusztulását kerülhetnénk el a teljes leszereléssel, hanem hihetetlen méretű anyagi és szellemi értékű békés célokra fordítása rövid idő alatt az éhség fölszámolásához, az egészség- és művelődésügy rohamos fejlődésére vezetne a legelmaradottabb országokban is. A béke, a SÁLOM valóban méltó lenne eredeti értelméhez és a földi élet virulásához, kiteljesedéséhez vezetne.

Túl azokon a feladatokon, amelyek — világnézettől függetlenül — minden józan és jóakarató emberrel együtt reánk is érvényesek, sajátos keresztyén többletfeladatunk e téren a bizonyágtétel, a példamutató cselekedet és a buzgó imádság.

A bizonyágtétel, az igehirdetés — ma is olyan eszköz, amely hatékonyan képes befolyásolni jelentős rétegeket. A békéről való bizonyágtétel nem korlátozódhat karácsonyra vagy az esztendő néhány vasárnapjára. E bizonyágtételnek folyamatosnak és átfogónak kell lennie. Átfogónak abban az értelemben, hogy föltárja és tudatosítja a bibliai alapokat, bemutatja a tennivalókat és mozgósít ezek vállalására.

A példamutató cselekedet fontosságát jól érzékelteti a közmondás: „A szavak megindítanak, a példák azonban magukkal ragadnak”. Ezért a békeség a keresztyének között és a gyülekezeten belül olyan elemi követelmény, amely hatékonyan teszi a világért való, kifelé ható cselekvés változatos formáit. Van hely, ahol annak a keresztyennek, aki békeszerző akar lenni, a háború ellen tiltakozók sorába kell állnia, másutt a jelen kisebb-nagyobb háborúitól szenvedők megsegítésére gyógyszert, élelmiszert kell gyűjtenie, és a világ jelentős részén az emberibb élet lehetőségének megteremtéséért kell fáradoznia.

A bizonyágtételt és a cselekedeteket az imádság koronázza meg. Ez az a munkaterület, amely csak nekünk adódott. A világ ezt nem tudja értékelni, mert nem sok eredményt látja e tevékenységünknek. De imádkozunk-e mi egyáltalán a békéért, a háború elkerüléséért, hogy Isten végül is meghallgatna bennünket? Hol vagyunk mi Ábrahámától, aki elszántan esedezik, alkudozik Istennel Sodoma és Gomora megmentéséért? Tanuljunk újra imádkozni az Úr Jézustól, mert „nagy erő van az igaz ember buzgó könyörgésében” (Jak 5:16).

A Moszkvai Békevilágkonferencia fölhívással fordult a békeszerető erőkhez, hogy tegyenek meg mindent a konferencián kitűzött célok eléréséért. Engedjünk a kérésnek, hisz az Ige és az emberszeretet is arra ösztönöz minket, hogy bárhol, bármilyen formában üti is föl fejét az erőszak, az igazságtalanság, forduljunk szembe vele érzelmeinkkel, gondolatainkkal, szavainkkal és tetteinkkel. Fogjunk össze a jóakarató emberekkel, cselekedjünk velük EGYÜTT AZ EMBERISÉG BÉKÉS JÖVŐJÉÉRT!

Győri Kornél

Mészáros Kálmán

edig jelt kívánnak, edő prófétaí jövőn- hogy küldetése Is- vább szította, hogy ál apostolt vallotta egy harmadik cso-

n hangoztatja Pál sem kerülhet Is- knek és a jelt ki- eti, mégpedig mint élyettük nem halt tre értük. Csak öt

mindaz, amit Pál r ezt írja: „Nem s Krisztust!” Nem üreánk kíváncsiak Krisztusra, mégpe- agáról csak mint sten uralma alatt számára, aki Isten uralma alatt, vagy i hatalmában. Pál i hanem szolgálni annak az Isten- ég és föld terem- öből világosság ra- aki minden em- aló hit világossá- volta Istené” és nekben.

bebe került, hogy yezőnek az Isten- rül vallja, hogy édikálhatja, mert denestől Istenen dik. Ez különben

an minden kor- a Szentírásnak

nek a fényében yet Luther vég- szó, mint Isten tol küzdelve és

urch, Cleveland, hogy fáradha- tozás sikerét. köszönjük azt a magyar hatósá- rataltól kaptunk ifejezzük nagy- l Naturalization u of Soviet and t of State veze- Egyesült Álla-

ssziós Társulata State Conven- nak, Arthur L. Baptist Asso- stvérné a köz-

szönjük a Ger- Gerzsenyi test- áldozatvállalá- zdhessük. Elis- t, a gyülekezet és együttmun- landi gyüleke- apos együttlé- szaltuk min- és megbecsü-

ekezet pászto- et, hogy Isten, s fogja végez- cs semmi más k, és amit Is- ítetés szolgá- a nyelvtaní- l, a személyes . Amikor az s, akkor ezzel omni egymás- ató meg. Lát- zen a földön r között. A zenék a sza- ni a magunk ön az embe- ségeskedések, z építést és a edül. Nagyon izon kívül — éljával. Meg tassanak kö- inden embe- vőkért, hogy nfélelemmel mi megtartó

éliumot fog- jölétét szol- gértéseket elvégezni a nagyar bap- misszió elő- l bennünket yekben gaz- hogy a bé- gy esztendő nakkor em- isztus meg-

yi László

Luther fellépése egészen hasonló vonásokat mutatnak ezen a téren.

a) Luther korában Isten ígéje nagy veszélynek volt ki- ve. Az egyik veszély az volt, hogy a pápaságban az egy- tar kerül az ige elé. Luther szenvedélyes tüzzel harcolt az ellen, hogy a Szentírást egyedül a pápa magyarázhassa hi- lelesen és érvényesen s ezzel uralkodják az ige felett.

Megjelent a középkori egyház különös világa, amelyben maga az egyház takarta el az emberek elől az ígét, a szín- pompás liturgiával, emberi szabályok seregével, a szerzetesi életsmény hirdetésével, a világtól való elvonulás hangoz- tatásával. Nem egyedül az ige vált legfőbb zsinórmértékké és szabályozó erővé, hanem az ige és az egyház tanítása, az ige és az egyház fejének a pápának a befolyása volt a dön- ti tényező. Az ember még ha szépen álcázva is, de odake- rült az Isten mellé. Ennek a legkirívóbb példája az, amikor 1517-ben Tetzel János szerzetes pénzért árusította a bün- bocsátó cédulókat azzal, hogy aki a pápának fizet, az ezzel Istentől is bűnbocsánatot fog kapni. Luther kérlelhetetlen haraggal szállt szembe Isten ígéjének minden emberi el- homályosításával. „Egyedül Krisztus által, egyedül kegye- lemből, ingyen, hit által” nyerjük az üdvösséget, egyedül Krisztust prédikáljuk, nem magunkat, nem emberi böl- cességet, nem valami ígétől független egyházi tanítást, ha- nem a megfeszített, az érettük halálra ment Krisztust, az ő váltóságát és feltámadását, az ő dicsőségét és uralkodását. Csak erről akar tudni a reformáció és Luther Márton.

b) Az Isten ígéje elhomályosításának csak az egyik olda- la volt az, ami a római egyház felől jött, a másik oldala a rajongók magatartása volt. Míg az előbbinél az emberi ta- nítás az egyház szabályain keresztül takarta el az ígét, ad- dig az utóbbinál az emberi önkény áldozatául esett a Szent- írás. A rajongók azt hirdették, hogy a Szentlélek a Szent- írástól függetlenül is munkálkodik, s így bármiféle ígétől el- szakadt emberi tanítást is a Szentlélek munkájaként lehe- tett beállítani.

Az ige szétesésének és szétmagyarázásának ezzel az em- beri önkényt szabaddá tevő álláspontjával szemben Luther erőteljesen emelte ki, hogy nem magyarázhatjuk az írást önkényesen, hanem csakis úgy, ahogy a Biblia önmagát ma- gyarázza. A teljes írás összefüggő tanításának a fényébe kell beállítanunk mindent. Kiragadott ígék eltűlésének ha- tást szab a teljes Szentírás szava, amely megvilágosít min- den részletet.

c) Az ige kétélű kard Luther számára, amellyel egyaránt harcol akár a római, akár a rajongó magatartással szem- ben, csakhogy mindenképpen megvédje Isten ígéje egyedüli tekintélyét, hatalmát és életünk felett uralkodó szavát.

A keresztyénség történelmének két nagy korszaka: az apostoli kor és a reformáció ugyanazt a harcot vívja, az ígét akarja megőltalmazni minden emberi elhomályosítás- tól. Amint Pál apostol védte az ígét a bölcsességkeresőkkel és jelt kívánókkal szemben, ugyanúgy védte Luther Ró- mával és a rajongókkal szemben. Ugyanakkor mindkettő

teljes szívvel hirdeti Krisztust, aki által mindenre van erőnk, akinek az evangéliuma Istennek ereje minden hívó üdvözítésére.

3. Mai szolgálatunk

Ma is jó úton haladunk, ha az apostoli kornak és a re- formációnak az útmutatása nyomán követjük Urunkat és Megváltónkat, az Úr Jézus Krisztust. Ma is meg kell oltal- maznunk az ígét minden emberi elhomályosítástól. — a) Az egyik veszély az, hogy összekverjük Isten ígétjét emberi bölcsességgel. Erre nézve ma is és mindörökké érvényes az, hogy csakis tisztán és igazán szabad hirdetni az evangéliu- mot, minden emberi bölcsességgel való elegyítés nélkül. — b) A másik veszély az önkényes írásmagyarázat kérdése, amely nem veszi figyelembe a teljes Szentírást, hanem le- szűkített ígét akar hirdetni csak a kegyesek számára, akik valami belső körre visszahúzódvá akarnak elvonulni a vi- lágtól a lélek mélységeibe. Erre nézve ma is és mindörökké érvényes az, amit Jézus Krisztus az emberek szeretetéről és szolgálatáról mondott. Istenszeretetünk csakis embersze- retetünk által igazi és teljes. — c) Ma is vallanunk kell igényekkel, hogy nem magunkat prédikáljuk, sem valami em- beri bölcsességet, sem valami leszűkített ígét, hanem az Úr Jézus Krisztust úgy, amint a Szentírás elénk tárja. Az ő érettünk hozott megrendítő áldozatát, benne megtalált bün- bocsánatunkat, általa ajándékozott új életben való járásun- kat kell szüntelenül hirdetnünk. Krisztus, Krisztus és Krisztus, — ő a keresztyén életünk dicsekedése, erőforrása, megújítása, és mindene. Nem tudunk betelni vele!

Ha magunkról is kell szólni, mindig csak mint szolgálatot teljesítőkről lehet szólni. Aki Krisztusban megtapasztalta Isten szeretetét, az nem tehet mást, mint hogy emberek- ben hálálja meg a kapott szeretetet. Luther a megváltott ember háláját így szólaltatja meg az emberek iránti szol- gálat felé: „Íme, az én Istenem engem, méltatlan és elkár- hozott embert, minden érdemem nélkül, ingyen való kegye- lemből megajándékozott Krisztus által és Krisztusban min- den kegyesség és üdvösség teljes gazdagságával, úgyhogy immár semmi másra nincs szükségem, minthogy higgyem, hogy ez így van. No hát ennek az én jó Atyámnak, aki en- gem fölös jókkal ingyen elhalmozott, megteszek én is ön- ként és szabadon mindent, ami néki tetszik, és leszek fele- barátom számára én is keresztyén, amint Krisztus irántam lett és nem teszek egyebet, csak amiről tudom, hogy neki szükséges, hasznos és üdvösséges.”

Ennek az Isten iránti hálás emberszeretetnek kell meg- valósulnia minden cselekedetünkben, hazánk szolgálatában, hétköznapi munkánkban. Nem hiába hangzik az oltártól minden vasárnap: „Boldogok, akik hallgatják és megtart- ják az Isten beszédét.” A hallott ige jó gyümölcsét várja tőlünk az a Jézus Krisztus, aki azt mondotta: „Gyümöl- cseikről ismeritek meg a fát.”

(Folytatása következik)

áldásait élvezze. Krisztus (a Közbenjáró és Szabadító) nem mint egy harmadik valaki jelenik meg Isten és az ember „között”, hanem mint egy olyan valaki, aki Istent képviseli az ember felé. Megmutatja, hogy mi az Isten akarat. Az em- bert (kollektíve) nem képviseli Isten felé, csupán azokat, akik egzisztenciális kapcsolatban élnek Vele. Hibás teológiai föl- fogás az, miszerint a Közbenjáró ontológiai realitás Isten és az ember között. Így Jézus Krisztus egy félisten lenne, és ugyanakkor egy félemler.

A földön járó Jézus is Isten, csak éppen nem használja mindig isteni hatamát (Fil 2:7). Emberként él az emberek között, s vállalja a mártírsorsot (Fil 2:8). Mi Istent csupán te- vékenységéből és önkinyilatkoztatásából, „bemutatkozásból” ismerjük. Lényegét illetően nagyon hiányosak az ismere- teink. Azt tudjuk, hogy Szellem (Jn 4:24), de hogy ezen mit kell értenünk konkrétan, arra nézve csak elképzeléseink vannak. A Tővény tiltotta Isten bármínemű ábrázolását. A holt anyag távolról sem adhat hű képet az élő Istenről. Az Ő egyetlen igaz képe (mása) Jézus Krisztus. Bennünket embere- ket is hasonlóná teremtett önmagához, a bűn miatt azonban az istenképűség utolsó „vonásai” is eltűntek rólunk. Jézus Krisztus bemutatta az Atyát: „Aki engem látott, látta az Atyát” (Jn 14:9). Éveken át hirdette, hogy az Atyától jött, hogy vele egyenlő: „Én és az Atya egy vagyunk” (Jn 10:30). Az embereknek nem kellett az élő Isten. Jézus a halált is vál- lalta azért, hogy a benne hívóket kiszabadítsa a Sátán rab- szolgaságából, hogy lehetőséget adjon nekik Isten megismeré- sére. Aki Jézust követi, eljut az atyához. Aki utána megy, hasonló lesz Hozzá. Az istenképűség így nyerhet vissza.

Ennek érdekében vette magára a „követi ruhát”, a „porsát- rat”, az emberi testet. A „testet öltött” kifejezés nagyon találó. Az isteni „ruhát” vagy éppen „formát” (Fil 2:7) levetette, s ennek helyébe (nem erre!) vette föl az emberi „formát”. Az emberek így sem értették meg — legalábbis kevesen hit- tek benne. Akik azonban befogadták (hittek benne), azoknak hatalmat (jogot, lehetőséget) adott arra, hogy Isten fiaivá legyenek (Jn 1:12). Óriási lehetőség!

Az „emberré lett” kifejezés nem olyan egyértelmű, mint a „testet öltött”. Azonban itt sincs feloldhatatlan ellentmondás. Nem feltétlenül szükségszerű ugyanis az, hogy ha valaki vala- mivé lesz, a „létel” miatt maradéktalanul megszűnjék az lenni, ami volt (különösen áll ez a tétel akkor, ha Isten Fiáról van szó). A földön járó Jézus Isten, mert bármelyik pillanat- ban megvan a hatalma arra, hogy fölvegye (visszavegye) tel- jes isteni dicsőségét. (Persze ha ezt megteszi, automatikusan elveszíti a lehetőséget az ember megmentésére. Sokszor hang- súlyozza, hogy volna hatalma..., de nem akar élni vele!) Önkéntes, megalázkodása nem jelenti istensége elvesztését. Látszat szerint teljesen ember — valójában mégsem egészen, hisz minden ember bűnös, Ő viszont büntelen. A büntelen Jézus élő bizonygás arra, hogy Istennek engedve (s a kísér- tőnek ellenállva) istenképű (büntelen) maradhatott volna az ember — Ádámékra gondolva —, s arra, hogy az istenképű- ség, mint lehetőség, elérhető közelségbe került Ő általa.

Kicsoda Jézus? A sok-sok helyes válasz közül dogmatikai- lag talán Péter apostolé a legalálább, amit Jézus „Ti kinek mondotok engem?” kérdésére ad: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia”) Mt 16:15—16). Jézus a Krisztus. S ebben a defini- cióban benne van mindaz a titokzatosság, ami övezi a Meg- váltó személyét és mindét, de benne van a legegyszerűbb hívó előtt is napnál világosabb igazság: Jézus a Krisztus, az én Uram, az én Szabadítóm, Pártfogóm és Testvérem. Csak ál- tala lehet üdvösségem.

Ifj. Almási Mihály

(Folytatás a 184. oldalról)

Alexander Kircun és Zsdzlav Pawlik lelkipásztor testvérek, — akik mindket- ten jártak hazánkban — küldték test- véri köszöntésüket a magyar baptista testvéreknek.

A nagyon sok értékes gondolatot fel- vető konferencia tanulmányi kirándu- lással folytatódott. Az északi csoport út- iránya Gdansk, a déli csoporté pedig Krakko volt. Én a déli csoporttal in- dultam háromnapos tanulmányi kirán- dulásra.

Utunk első állomása Katowicze, Szi- lécia tartomány fővárosa volt. Itt is, mint Varsóban, lenyűgöző módon bom- takozik ki az újjáépítés, a háború által tönkretett városrészek teljes felújítása. Különösen tetszett mindnyájunknak a hatalmas park, Lengyelország legna- gyobb parkja, amely a város és a kör- nyék nehéziparvidék lakosságának nagy ajándékot jelent a pihenés, az üdülés szempontjából.

Még aznap este Krakkóba utaztunk és itt töltöttük a következő napot. Meg- tekintettük az ősi királyi város nevezet- es palotáját, a Wawel-t (a csodás mu- zeális értékeket, képeket, szőnyegetek, a gobelin- és a sátorgyűjteményt) a hí- res piacteret és a város egyéb nevezet- tességeit.

Délután a csoport megtekintette a Nova Huta nehézipari városrészt, a legnagyobb lengyel kohóipari centru- mot.

Az utazás harmadik napja volt a leg- drámaibb élmények napja. Hazafelé ve- zető utunkon ugyanis meglátogattuk a „kultúremberiség” legnagyobb szgye- nét, Auschwitz és Birkenau haláltábo- rok ma is jól látható lágereit, gázkam- ráit és krematóriumait, a magasfe- szültségű kerítést és az őrtornyokat. Bár már sokat hallottam és olvastam erről a megdöbbentő szörnyűségeket hordozó haláltáborról, most, amikor személyesen láthatam a helyszínt és a borzalmakról szóló dokumentumfilmet, nagyon mély döbbenet fogott el. Még jobban megértettem, miért nem tüntet- ték el a szörnyű hely nyomait és miért tekintik meg szerte a világ minden ré- széből hetenként sok ezren okulásul és tanulságu.

Az új generáció is így tudja megér- teni annak a szörnyű véteknek a súlyát, amely az előző generáció időszakát ter- heli és amelynek mégegyszer nem sza- bad megtörténnie.

Mélyen megilletődve indultunk to- vább e látogatásról. Varsó felé vezető útunk során rövid időre megálltunk Censtohova városában, Lengyelország híres zarándokhelyén és rövid látoga- tást tettünk a pálosrendi kolostor ha- talmas templomában.

A vendéglátó lengyel Ökumenikus Tanács mintaszerűen vizsgázott ven- dégszeretettel és mindenre kiterjedő figyelmességből. A vezető lutheránus egyház nemrég épült közös protestáns teológiai akadémiaja adott szállást a konferenciának, de a többi tagegyhá- zak is kivették részüket a rendezés munkájából. A baptista testvérek mel- lett különösen megemlíendő a H. N. adventista testvérek jól forgolódó gár- dája, nemetül vagy angolul jól beszélő tolmácsok nagyszerű segítsége. Az egyik utazó csoport vezetője a H. N. adventista egyház titkára volt, aki szí- vesen emlékezett Palotay Sándor és Szakács József elnök testvérek látoga- tására, üdvözlétét tolmácsolva a ma- gyarországi hittestvéreknek is.

Az egész konferenciát tekintve, iga- za volt Vantula püspöknek, a lutherá- nus egyház fejének, aki zárószavában kifejezte, hogy a tanácskozások sok jó gondolatot és tervet vetettek fel. Most már rajtunk a sor, hogy ki-ki a maga helyén ezt igyekezzék megvalósítani.

A magyar delegáció a maga részéről igyekezett mindent megtenni a közös feladatok és az egymás jó megértése érdekében. Miközben mások is egyre világosabban kezdik érteni a közös cél, az emberiség békéje érdekében mind- nyájunkra váró feladatokat, az álta- junk régen felismert igazságot, mi is újult erővel szeretnénk képviselni egy- házaink tagjai és a felelős lelkipászto- rok előtt. A konferencia tanulságai nyo- mán megkérdézzük magunktól is: Fel vagyunk-e készülve a békére?

Hiszem, hogy erre is vonatkoztathat- juk azt az Igét, amelyet Sámuel mon- dott az ifjú Saulnak: „tedd meg maga- dért mindazt, ami csak kezéd ügyébe esik, mert az Isten veled van.” „Es a békesség Istene adjon néktek minden- kor, minden tekintetben békességet.”

Nagy József